

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Małgorzata Manowska (spr.)

Sędzia SA – Jerzy Paszkowski

Sędzia SO del. – Aleksandra Kempczyńska

Protokolant: – sekr. sądowy Beata Pelikańska

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2012 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) spółki jawnej w C.

przeciwko (...) spółce z o.o. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 3 czerwca 2011 r.

sygn. akt XX GC 388/10

1. oddala apelację;

2. zasądza od (...) spółki z o.o. w W. na rzecz (...) spółki jawnej w C. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. Akt VI ACa 1496/11

UZASADNIENIE

(...) spółka jawna w C. wniosła o zasądzenie na jej rzecz solidarnie od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. oraz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kwoty 638.502,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 993,56 zł od dnia 13 lutego 2010 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 637.508,54 zł od dnia 4 marca 2010 r. do dnia zapłaty.

Sąd Okręgowy w Warszawie uwzględnił powyższe powództwo nakazem zapłaty wydanym w dniu 29 kwietnia 2010 r.

Pozwany (...) zaskarżył w całości nakaz zapłaty i wniósł o oddalenie powództwa. Potwierdził wykonanie prac przez powoda i uznał wystawione przezeń faktury, a także protokoły odbioru załączone do pozwu wyjaśniając, że brak płatności wynika ze stanowiska (...), który wstrzymał płatność za wykonane prace na budowie na rzecz (...). Wskazał również, iż zgodnie z ustaleniami po lipcu 2009 r. płatności miały być realizowane na rzecz podwykonawców bezpośrednio przez (...).

Pozwany (...) wniósł w sprzeciwie o oddalenie powództwa wobec niego w całości.

Pismem z dnia 31 grudnia 2011r. powódka cofnęła powództwo bez zrzeczenia się roszczenia w stosunku do (...) oraz zmodyfikowała powództwo względem (...) ograniczając je do kwoty 118.502,10 zł wraz z odsetkami od tej kwoty liczonymi za następujące okresy od kwot: dla kwoty 993,56 zł od dnia 13 lutego 2010 r. oraz od kwoty 117.508,54 zł od dnia 4 marca 2010 r. do dnia zapłaty przy czym podtrzymała również żądanie zasądzenia od (...) skapitalizowanych odsetek ustawowych od kwoty 520.000 zł liczonych od dnia 4 marca do dnia 21 grudnia 2010 r. W uzasadnieniu pisma wskazano, że w dniu 17 listopada 2010 r. zawarto ugodę pozasądową z (...), na mocy której ww. zapłacił mu część należności głównej w kwocie 520.000 zł.

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 19 stycznia 2011 r. pod sygn. akt XX GC 388/10 umorzył postępowanie w stosunku do (...).

Pismem wniesionym w dniu 31 sierpnia 2010 r. pozwany (...) podniósł, że żądanie powoda zapłaty kwoty 3.995 zł jest nienależne z uwagi na jakość robót budowlanych wykonanych przez powoda, a zakwestionowanych przez inwestora (...) w wyniku odbioru końcowego i weryfikacji wartości usterek powołując się na załączoną do pisma opinię rzeczoznawcy z dnia 6 lipca 2010 r. Stwierdził, że potrzeba powołania załączonych do niniejszego pisma dowodów wynika później niż złożony przez niego sprzeciw do nakazu zapłaty tj. w związku z otrzymaniem przez (...) od (...) przedmiotowej wyceny usunięcia wad, usterek i niedoróbek w dniu 17 sierpnia 2010 r.

Wyrokiem z dnia 3 czerwca 2011 roku Sąd Okręgowy zasądził od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz (...) spółki jawnej w C. kwotę 172.582,10 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej, a w pozostałym zakresie postępowanie umorzył.

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 3 grudnia 2008 r. Spółka (...) (wykonawca) zawarła z (...) (zamawiającym) umowę o roboty budowlane. Przedmiotem umowy były roboty prowadzone w ramach inwestycji o nazwie (...) w P.. Strony ustaliły że wykonawca wykona dla zamawiającego komplet instalacji sanitarnej tego budynku zgodnie z ofertą z dnia 1 grudnia 2008 r. stanowiącą załącznik do niniejszej umowy, protokołem negocjacji z dnia 1 grudnia 2008 r. oraz dokumentacją techniczną. Zgodnie z § 10 pkt 4 ww. umowy wystawiane za wykonane roboty faktury podlegały zatwierdzeniu przez Kierownika Budowy i pracownika działu księgowości w terminie 7 dni od dnia wpływu faktury do (...). Strony określiły również, że płatność faktury nastąpi w ciągu 30 dni od jej zatwierdzenia.

Odbiór prac wykonanych przez (...) nastąpił Protokołem Finansowym Częściowego Wykonania Robót Sanitarnych z dnia 25 grudnia 2009 r.

W dniu 29 stycznia 2010 r. (...) wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 668.758,96 zł, przy czym kwota do zapłaty pomniejszona została o kwotę zabezpieczenia i w związku z tym wyniosła 637.508,54 zł z terminem płatności ustalonym na dzień 3 marca 2010 r.

(...), na podstawie dodatkowej oferty i jej przyjęcia przez (...) wykonał dla tego ostatniego dodatkową instalację wywietrzników na dachu budynku.

(...) z tytułu wykonania powyższych robót wystawił w dniu 21 grudnia 2009 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 993,56 zł z terminem płatności na dzień 12 lutego 2010 r. i (...) powyższe faktury otrzymał, jednak nie dokonał zapłaty.

(...) skierował do (...) szereg wezwań do zapłaty faktur VAT :nr (...) (bezsporne, k. 37-41).

Wobec tego, że zapłata nie nastąpiła, (...) wystąpił na drogę postępowania sądowego.

Zdaniem Sądu Okręgowego w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego roszczenia strony powodowej należało uznać za całkowicie uzasadnione.

Sąd I instancji zauważył, że pozwany w sprzeciwie do nakazu zapłaty potwierdził wykonanie robót przez powoda, a także uznał wystawione przez niego faktury oraz protokół odbioru wykonanych robót. Podniesiony w sprzeciwie zarzut jakoby wszystkie płatności na rzecz podwykonawców, w tym także roszczenie powoda, pozwany przekazał do bezpośredniej płatności (...), mógł zdaniem Sądu Okręgowego odnosić skutek jedynie w relacji pomiędzy pierwotnymi współpозwanymi. Nie zwalniał on w żaden sposób pozwanego z zobowiązania do spełnienia świadczenia pieniężnego na rzecz powoda.

Z kolei zarzut podniesiony przez pozwanego w piśmie procesowym z dnia 25 sierpnia 2010 r. jakoby w zakresie kwoty 3.995 zł powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na wadliwość wykonanych przez powoda robót nie mógł, w przekonaniu Sądu I instancji odnieść skutku z kilku przyczyn. Po pierwsze zarzut ten uznano za spóźniony, a zatem podlegający pominięciu na podstawie art. 479^{14a} kpc w związku z art. 479¹⁴ § 2 kpc albowiem pozwany nie wykazał w żaden sposób, iż został zachowany przezeń termin 2 tygodni od chwili powstania możliwości jego podniesienia. Same twierdzenia co do daty, w której pozwany otrzymał rzeczoną opinię techniczną, jako całkowicie gołosłowne i przez powoda zaprzeczone, nie były w ocenie Sądu Okręgowego wystarczające.

Po drugie zarzut ten nie został, zdaniem Sądu I instancji, udowodniony albowiem opinia techniczna wskazująca na istnienie wad i koszt ich usunięcia jest mało precyzyjna i nie wynika z niej, że wady te, jakkolwiek w budynku występują, są wadami tych prac, które powód wykonywał i za które ponosi odpowiedzialność. Powód wadliwości wykonanych prac zaprzeczył wskazując na treść podpisanego protokołu, co powodowało z kolei konieczność dowodzenia tej wadliwości. Pozwany jednakże żadnych wniosków dowodowych w tym zakresie nie złożył.

Po trzecie, gdyby jednak przyjąć że rzeczona wadliwość w robotach przez powoda wykonanych istniała, to powód chcąc dochodzić swych roszczeń winien wyczerpać procedurę wezwania do usunięcia wad czego nie uczynił.

Ponadto Sąd Okręgowy uznał, że kwota 3.995 zł stanowi wierzytelność wzajemną przedstawianą przez pozwanego do potrącenia z wierzytelnością powódki, która mogłaby podlegać potrąceniu jedynie z uwzględnieniem ograniczeń wskazanych w art. 479¹⁴ § 4 kpc.

W zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie odsetek od zasądzonych kwot, Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z § 10 pkt 4 umowy obowiązek zapłaty wynagrodzenia z faktury (...) r. w wysokości 637.508,54 zł stał się wymagalny z dniem 3 marca 2010 r., zaś wierzytelność potwierdzona fakturą VAT (...) na kwotę 993,56 zł stała się wymagalna z dniem 12 lutego 2010 r., należało więc zasądzić odsetki od dni następujących. Biorąc jednak pod uwagę, że z pierwszej z w/w kwot płatność częściowa w wysokości 520.000 zł została dokonana w dniu 21 grudnia 2010 r. zasądzono na rzecz powódki skapitalizowane odsetki za okres opóźnienia w zapłacie tej kwoty tj. za okres od 4 marca 2010 do dnia 21 grudnia 2010 r. w kwocie 54.080 zł.

Wobec częściowego cofnięcia pozwu w zakresie kwoty 520.000 zł zapłaconej w toku procesu przez (...), postępowanie w tym zakresie umorzono na podstawie art. 203 § 1 kpc w zw. z art. 355 kpc.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd Okręgowy miał na uwadze fakt, że powód wygrał sprawę w całości (albowiem cofnięcie powództwa w toku procesu wywołane zaspokojeniem przez pozwanego roszczenia pozwu w zakresie kosztów procesu zrównane jest z uwzględnieniem powództwa).

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zaskarżając go w całości i wnosząc o jego uchylenie. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono naruszenie przepisu art. 233 kpc poprzez niewyjaśnienie wszelkich istotnych faktów mających znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy poprzez pominięcie w ustaleniach faktycznych, że prace wykonywane przez powoda nie zostały odebrane przez inwestora w całości oraz poprzez brak uwzględnienia, że inwestor będący dłużnikiem solidarnym opłacił tylko część faktury co oznacza, że nie akceptował w całości wykonanych prac, oraz przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie za udowodnione, że opinia rzeczoznawcy podnosząc szereg usterek w wykonaniu prac jest mało precyzyjna.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, a Sąd Apelacyjny w pełni popiera i przyjmuje za własne ustalenia i rozważania poczynione przez Sąd I instancji.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzut dotyczący nieprawidłowego ustalenia, że roboty budowlane, których dotyczy roszczenie, zostały w całości wykonane oraz, że doszło do ich odbioru w całości jest niezasadny. Twierdzenia pozwanej w tym zakresie uległy sprekludowaniu na mocy art. 479¹⁴ § 2 kpc wobec ich nie powołania w sprzeciwie oraz nie wykazania, że potrzeba ich powołania powstała później. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany podniósł jedynie zarzut, z którego wynikało iż to pozwany (...), zgodnie z uzgodnieniami między stronami jest zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda żądanych kwot. Nie podnosząc w sprzeciwie innych zarzutów pozwany utracił możliwość powoływania się na nie, tym bardziej, że nie wykazał, że potrzeba ich powołania powstała później. Na marginesie zaś można tu jeszcze wskazać, że pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty przyznał, że powód wykonywał prace na rzecz spółki, uznał faktury, a także protokoły odbioru załączone w pozwie. W dalszym toku postępowania nie uchylił się zaś od tak złożonych oświadczeń ani ich nie cofnął.

W dodatku powód do pozwu dołączył protokół odbioru robót sporządzony zgodnie z postanowieniami umowy łączącej go z pozwanym (...). Tak więc jeśli pozwany kwestionował jego zapisy to na nim spoczywał ciężar udowodnienia tego faktu. Tymczasem pozwany nie przedstawił żadnych wniosków dowodowych na tę okoliczność. Z kolei fakt, że (...) zapłacił tylko część żądanej kwoty nie może być interpretowany jako zakwestionowanie przez niego jakości pozostałych wykonanych przez powoda prac. Nie wynika to z samej istoty czynności jaką jest dokonanie częściowego zaspokojenia roszczenia. Oznacza ona bowiem, że dłużnik uznał zobowiązanie w zaspokojonym zakresie, ale nie że brak zapłaty w pozostałym zakresie oznacza zakwestionowanie jakości robót. Ponadto należy mieć na uwadze, że zapłata kwoty 520000 tyś. zł nastąpiła na skutek ugody, a z samej istoty ugody wynika, że strony zawierając ją idą względem siebie na pewne ustępstwa, tak więc zaspokojenie części roszczenia może być skutkiem ustępstwa powódki względem pozwanej, a nie skutkiem uznania twierdzeń pozwanej co do niewykonania części robót.

Ponadto należy stwierdzić, że wbrew twierdzeniom apelującego Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił opinię rzeczoznawcy złożoną przez pozwanego. Dołączona do akt sprawy opinia rzeczoznawcy dotyczy wad w całym budynku, bez ich rozgraniczenia na prace wykonane przez wykonawcę i poszczególnych podwykonawców. Na jej podstawie w ogóle nie jest możliwe ustalenie czy jakakolwiek z określonych w niej pozycji dotyczy prac powódki.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny orzekł jak na wstępie na podstawie art. 385 kpc. Rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparto na przepisie art. 98 kpc, mając na uwadze, że pozwany przegrał w postępowaniu apelacyjnym w całości.